

HƯƠNG VỊ VU LAN

Tâm Hải Đức



Sư Cô thương kính,

Dạ con cảm ơn SC đã Mail cho con, nhất là chia sẻ với con bài viết nhân mùa Vu Lan này, một lời tâm tình mộc mạc, đơn sơ nhưng đó là những hạt xôi nếp một muôn đời khẩn khít, những thổi đường mía lau ngọt ngào mát dịu như nước Cam lồ...SC viết hay quá! Cảm ơn SC đã dùng bài viết sâu sắc đưa con về với Má, những giọt nước mắt nóng nóng lăn dài...

Ngộ quá SC hén, dù có lớn chồng chồng, đầu đã hai thứ tóc, vậy mà khi được gần gũi hay liên lạc với Ba Má, nhất là Má thì dù có bên cạnh hay xa xôi cách mấy mình cũng luôn là đứa con nhỏ xíu ngày nào, cũng vùi vỉnh, nũng nịu như xưa...Mạ chồng con (92T.) hay nhắc với con trai của Bà (67 tuổi rồi): "hồi xưa, mỗi khi mi đi học túi về là chỉ ụng ăn cơm chiên trứng!..." mắt anh sáng lên : "Mạ chiên cơm ra răng mà ngon chi lạ, chừ con vẫn còn thèm..."

Trời ơi, làm sao không thèm được, từ bầu sữa căng tròn thưở chào đời đến miếng cơm Má mới, thèm thấy bóng dáng Má nơi cổng trường những ngày đầu con đi học, thèm bàn tay mát dịu, ánh mắt thương yêu lo lắng mỗi khi con bệnh....cho đến bây giờ vẫn còn thèm thường được sờ làn da nhăn trên hai tay Má.... biết bao nhiêu là cái thèm, làm sao mà kể cho hết....

Ba cưng chiều các con lắm, có lẽ vì Ba có mặc cảm tội lỗi là phải đi làm xa để một mình Má ở nhà lo cho chúng con, nên mỗi khi về thì cả nhà như mở hội, những ngày đó chúng con không khoái đi học lắm, ngoài những món quà nho nhỏ (không sót đứa nào) chúng con và cả Má được Ba dắt đi chơi vườn Bồ Rô (vườn Tao Đàn bây giờ) chụp hình li chi, rồi được dẫn đi coi phim Ấn Độ hay phim cao bồi cỡi ngựa bắn súng...nhưng ăn uống thì Má bắt phải về nhà

ăn thức ăn "ngon" do chính tay Má nấu...và đến cuối ngày thì được đi ngủ trễ một chút vì chúng con bu quanh Ba để nghe Ba kể chuyện lúc xa nhà, những chuyện buồn vui trên bước đường "làm ăn"...cái mà con nhớ hoài nhớ mãi cho đến bây giờ là sau mỗi câu chuyện va chạm có thật tốt xấu của Ba, Ba đều cho chúng con một câu kết luận rất đạo đức của Ba:"...các con biết không? mình phải sống với mọi người cho tốt, cho trọn như viên chè trôi nước tròn trịa, ngọt ngào như nước đường, mặn nồng như muối gừng mỗi khi Má các con làm cúng Phật...có như vậy mỗi tối mình mới có một giấc ngủ ngon!"

Ba ơi! câu nói này là cả một gia tài to lớn mà Ba đã trao lại cho chúng con, hơn hai mươi năm đi học, Thầy Cô giáo giúp chúng con thêm kiến thức nhưng Ba Má là người đã khai Tâm cho chúng con, nuôi dưỡng trái tim chúng con ngày càng bao la, ngày càng rộng lớn để chứa được tình thương yêu mọi người, Ba Má đã gieo những hạt giống chia ngọt xẻ bùi cho chúng con qua việc làm cũng như câu nói giản dị thường ngày: "tội nghiệp họ quá! san sẻ cho người ta chút đỉnh đi con!" Ba Má không uyên thâm Phật Pháp nhưng Ba Má một đời đã thực hành đúng những lời Phật dạy. Được làm con của Ba Má là cả phước duyên lớn của chúng con.

Nói như vậy không phải lúc nào Ba Má cũng số một cả đâu, Ba cũng có cái đam mê, lỡ lầm của Ba và Má cũng có cái đa đoan cố chấp của Má, hoàn cảnh loạn lạc, giáo dục, lễ lối gia tộc đã nhào nặn ra Ba Má với những hoàn cảnh nghiệt ngã, nhưng tình thương yêu không vụ lợi mà Ba Má cho nhau từ thuở ban đầu đã làm nền tảng cho hạnh phúc gia đình, nhất là trọng việc dạy dỗ chúng con sau này. Chúng con thấy rõ: **Ba Má luôn một lòng một dạ nâng đỡ, nương tựa, dìu dắt, sửa đổi, bao dung lẫn nhau trong những ngày nắng ấm và cả những lúc giông gió bão bùng trong cuộc đời.** Cách đây hơn mười năm, khi qua Làng Mai dự khóa tu mùa hè, con đã thỉnh về bức thư pháp của Sư Ông : "**Hạnh phúc của Ba Má là gia tài quý nhất mà Ba Má để lại cho chúng con**" câu viết này đã nói lên tất cả những gì mà con hưởng được từ cái nôi gia đình.

Đúng vậy, khi bình tâm nhìn kỹ thì cái kho tàng hạnh phúc này không những có những hạt kim cương vô giá mà còn lẫn lộn những thối than đen hay rác rưởi của khổ đau tồn trữ trong quá trình sống của Ba Má và chính Sư Ông đã và đang làm công việc tiếp nối của Đức Như Lai, chỉ bảo, sách tấn con trên bước đường hướng thiện bằng những phương pháp tu tập thật thông dong nhưng vững vàng để chuyển hóa lần lần những rác rưởi đó thành những bông hoa tươi mát nở rộ theo từng bước chân con trên mọi nẻo đường đầy chao đảo vô thường này. Con thấy mình hạnh phúc quá chừng!

Sư Cô ơi, làm sao kể cho hết, viết cho cạn những gì về Ba Má mình, Ba Má chồng hay những bậc sinh thành khác! vô lượng chữ nghĩa cũng không sao diễn tả nổi đâu! có phải **Ba Má là vũ trụ, là không khí** hôn Sư Cô?

Khi viết về Ba Má với tuổi đời này, mình hay viết nhiều về những hoài niệm, những gì mình đã có ngày xưa, rồi mình ca tụng, trân quý nó, đánh bóng nó thêm lên và mặc tình lặn ngụp trong biển thương niềm nhớ đó, nhưng nếu thực tế hơn một chút thì mình nên bắt chước Ba Má ngày trước và khéo léo sử dụng những phương tiện mà hoàn cảnh xã hội bây giờ nơi mình cư ngụ cho phép rồi tùy cơ tùy lý biến chế ra những hạt ngọc quý trao truyền lại cho con

cháu sau này. Xã hội ngày càng bận rộn, đua chiều với tốc độ không ngừng, người trẻ bị quăng vào guồng máy chao đảo chen đua lừa lọc, làm sao mình tranh thủ để có những phút giây trở về với chính mình, san sẻ nỗi khổ niềm đau hay vui mừng với những thành công của người trong gia đình, bạn bè quen biết ngoài xã hội, tương ứng, có mặt cho nhau để đâu đâu cũng có tiếng chim líu lo đầu ngày, tiếng sỏi đá có nhau thềm thì reo vui, nheo mắt chào chị bông cỏ mọc vệ đường. Đó phải chăng là dòng sinh mệnh từ nguồn cội muôn thưở tuôn chảy không ngừng, mang phù sa phân bón nuôi dưỡng Đất Mẹ ngày được thơm tươi và bầu trời Cha xanh mãi ngàn năm có mây trắng vẫn thong dong mà Sư Ông thường nhắc đến. Nụ cười của Sư Ông: "con lý sự quá!"

Thời điểm Vu Lan chỉ là một cột mốc , cũng như tiếng chuông từ ngôi **Chùa Cổ**, gọi ta trở về! một dịp nhắc nhở mà thôi! mong rằng tiếng chuông này luôn là tiếng gọi của Đấng Từ Phụ kêu gọi sự trở về của đàn con còn lang thang trên mọi nẻo đường.

Con đang thờ cho Ba, con đang mỉm cười cho Má

Mời Ba Mẹ thờ với con.

Thương Sư Cô nhiều lắm.

Cuối mùa Vu Lan 2014

Tâm Hải Đức

www.vietnamvanhien.net